

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

MIMORIADNE
KONCERTY

— M —

24. 04. 2026 | piatok | M15
Koncertná sieň SF | 19.00

77. KONCERTNÁ SEZÓNA

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

DANIEL RAISKIN *dirigent*

OLGA SCHEPS *klavír*

Franz Schmidt (1874 – 1939)

Intermezzo z opery Notre Dame

5'

Piotr Il'jič Čajkovskij (1840 – 1893)

Koncert pre klavír a orchester č. 1 b mol, op. 23 37'

Allegro non troppo e molto maestoso – Allegro con spirito

Andantino semplice – Prestissimo

Allegro con fuoco

Franz Schmidt

Symfónia č. 1 E dur

45'

Sehr langsam – Sehr lebhaft

Langsam

Schnell und leicht

Lebhaft, doch nicht zu schnell

Propagátor Mahlerovej hudby, dirigent Bruno Walter (1876 – 1962), spomína na svoje krátke pôsobenie v mestskom divadle v Bratislave na sklonku 19. storočia ako na nevelmi inšpirujúce. Mesto, ktoré hudobník pokladal za provinčné, však nežilo úplne nezaujímavým hudobným životom. Jeho obraz zanechal v esejách v knihe *Túžby a spomienky* dirigent Cirkevného hudobného spolku, skladateľ a pedagóg Alexander Albrecht (1885 – 1958). Na Deň svätej Cecílie sa v Dóme sv. Martina pravidelne uvádzala Beethovenova *Missa solemnis*, Veľký piatok patril tradične Haydnovým *Posledným siedmym slovám Spasiteľa na kríži*. Nešlo však len o produkcie cirkevnej hudby zastrešené Cirkevným-hudobným spolkom: v meste pôsobil orchester, ktorý hrával koncerty vo veľkej sále radnice. Na predvedenie svojej *Siedmej symfónie* týmto telesom pricestoval do Bratislavy údajne Anton Bruckner (1824 – 1896). Operná spoločnosť uvádzala diela Meyerbeera, Verdiho, Wagnera a Gounoda. V meste vystúpili klaviristi Fanz Liszt, Anton Rubinstein, Eugène d'Albert, huslista Ede Reményi, slávne speváčky Alice Barbi a Rosa Papier, ale aj Meiningenský orchester, ktorý dirigoval Hans von Bülow (1830 – 1894). Dnešnú Bratislavu minimálne štyrikrát navštívil aj Johannes Brahms, udržiavajúci priateľské vzťahy s rodinami riaditeľa pošty Karla Vrabelyho, ktorého dcéry boli talentované klaviristky, i s rodinou právnika Karola Jurenáka. Brahms v dnešnej Bratislave v roku 1867 odohral klavírny recitál a v roku 1883 sa v Župnom dome zúčastnil uvedenia svojej kantáty *Rinaldo* na pozvanie mestského archivára Johanna Nepomuka Batku. Bratislava bola v posledných dekádach „starého sveta“ miestom, kde sa mohol efektívne rozvíjať mimoriadny hudobný talent štvorice študentov Kráľovského maďarského katolíckeho gymnázia: Franza Schmidta, Ernő Dohnányiho (1877 – 1960), Bélu Bartóka (1881 – 1945) i samotného Albrechta. Ten sa ako jediný do Bratislavy po štúdiách natrvalo vrátil. „Prešporskí rodáci“ Franz Schmidt a Ernő Dohnányi sa v 20. a 30. rokoch 20. storočia stali pedagógmi kompozície mladého pezinského rodáka Ľudovíta Rajtera (1906 – 2000), ktorý neskôr pôsobil ako dlhoročný dirigent i šéfdirigent Symfonického orchestra Československého rozhlasu v Bratislave i Slovenskej filharmónie. Hold svojmu viedenskému pedagógovi Schmidtovi vzdal Rajter prvou kompletnou nahrávkou skladateľových symfónií so Symfonickým orchestrom Československého rozhlasu v Bratislave pre Opus v 80. rokoch 20. storočia. V tom čase to bol priekopnícky počin, na ktorý neskôr nadviazali dirigenti ako Neeme Järvi, Paavo Järvi, Vasilij Sinaisky či naposledy Jonathan Berman a BBC National Orchestra of Wales.

Muzikológ a kritik Hans Keller (1919 – 1985) napísal, že **Franz Schmidt** patril ako skladateľ, dirigent, klavirista a komorný hráč k najtalentovanejším hudobníkom, s akými sa počas svojho života stretol. Neskoršiu recepciu tvorby tohto skladateľa poznačilo spájanie funkcií, ktoré zastával v kultúrnom živote

v Rakúsku, s politickým udalosťami v 30. rokoch 20. storočia. „*Hudba si našla cestu k mojej duši prostredníctvom organu v chráme,*“ napísal skladateľ v nedatovanej autobiografickej skici z prvých dekád 20. storočia, no dôležitým pre jeho vzťah k hudbe bolo tiež rodinné prostredie. Obaja Schmidtovi rodičia boli muzikálni. Otec hral na dychových nástrojoch, matka na klavíri, pričom skladateľ píše, že práve ona bola jeho najlepšou učiteľkou. Na mladého hudobníka, ktorý bol v dnešnej Bratislave považovaný za „zázračné dieťa“ a neskôr študoval u klavírneho mága Theodora Leschetizského (1830 – 1915), mal významný vplyv františkánsky organista Felicián Môcik (1861 – 1917), v hudbe sa zdokonaľoval aj u otca Ernőa Dohnányiho. Ten bol síce profesorom matematiky a fyziky, no tiež disponovaným violončelistom. Dôležitým pre Schmidta bol aj kontakt s Rudolfom Maderom, organistom v Dóme sv. Martina, ktorý v tom čase hrával na novom nástroji Vincenta Možného. Kontakt so svetom umenia sprostredkoval mladému hudobníkovi salón Heleny Bednáricsovej, učiteľky klavíra, u ktorej sa schádzali významní hudobníci. Tam sa Schmidt zoznámil aj so svojím budúcim učiteľom vo Viedni, Leschetizkým, ktorého viedenskú triedu však napokon nespokojný opustil. V roku 1888 sa rodina presťahovala z Bratislavy do Viedne, kde Franz Schmidt nastúpil na Konservatorium der Gesellschaft der Musikfreude in Wien, aby študoval hudobnú teóriu u Roberta Fuchsa (1847 – 1927) a hru na violončele u Karla Udela (1844 – 1927) a Ferdinanda Hellmesbergera (1863 – 1940). Jeho talent mu neskôr zabezpečil miesto u Viedenských filharmonikov, hrával tiež vo Viedenskej dvorskej opere, ktorej orchester v tom čase dirigoval Hans Richter (1843 – 1916) a od roku 1897 aj Gustav Mahler (1860 – 1911). V orchestri pôsobil s umelcami ako Arnold Rosé (1863 – 1946) alebo Friedrich Buxbaum (1869 – 1948). Aj kvôli sporom v telese a nenaplneným umeleckým ambíciám hľadal Schmidt po čase uplatnenie pre svoj talent inde, na toto obdobie spomína v už citovanej autobiografickej skici. Zmieňuje sa v nej, ako mu počas účinkovania v jednom z viedenských salónov domáca pani s dešpektom povedala „... bohužiaľ nie ste umelcom, len hudobníkom v opernom orchestri.“ V roku 1901 sa Schmidt stal pedagógom, neskôr riaditeľom a v rokoch 1927 – 1931 rektorom hudobnej akadémie – dnes Universität für Musik und darstellende Kunst. Vyučoval hru na violončele, klavíri i kompozíciu. Medzi jeho priateľov a obdivovateľov patrili významné osobnosti viedenského hudobného života, vrátane Arnolda Schönberga (1874 – 1951), ktorý musel neskôr kvôli svojmu pôvodu emigrovať do USA. Práve v období silnejúceho národnosocialistického hnutia, predohry k „Anschlussu“, sa Schmidt ako „najvýznamnejší skladateľ Východnej marky“ stal bez zvláštného pričinenia obľúbencom nacistov. Ako prejav priazne dostal objednávku na skomponovanie slávnostnej kantáty *Deutsche Auferstehung*, ktorej dokončenie až do svojej smrti odkladal. Odvrátenou stranou Schmidtových

profesionálnych úspechov, ktorého známi označovali ako „politicky naivného“, boli jeho privátne tragédie. Jeho prvá manželka bola umiestnená v psychiatrickej nemocnici a v rámci nacistického programu eutanázií v roku 1942 usmrtená. Dcére Eme, ktorá zomrela pri pôrode dieťaťa, skladateľ venoval svoju poslednú, *Štvrtú symfóniu* – veľké dielo, ktoré mu právom zabezpečilo status jedného z najvýznamnejších rakúskych symfonikov prvej polovice 20. storočia. Franz Schmidt zomrel 11. februára 1939 v Perchtoldsdorfe pri Viedni. Ťažiskom Schmidtovho kompozičného odkazu je štvorica symfónií a oratórium *Das Buch mit sieben Siegeln* (Kniha so siedmimi pečaťami), ktoré malo premiéru dva mesiace po pripojení Rakúska k nacistickému Nemecku, ďalej je autorom dvoch klavírných koncertov, komornej hudby, skladieb pre klavír (vrátane kompozícií pre ľavú ruku dedikovaných Paulovi Wittgensteinovi) a organ.

Symfónia č. 1 E dur predstavuje Schmidtov prvý veľký skladateľský úspech v čase, keď ešte pôsobil ako violončelista v opere. Dvadsaťšesťročný skladateľ prihlásil dielo v septembri 1900 do súťaže o Beethovenovu cenu, ktorú usporadúvala Gesellschaft der Musikfreunde vo Viedni. Symfónia cenu získala a Schmidt v januári roku 1902 uviedol premiéru skladby, ktorú naštudoval Konzertvereinorchester. Skladateľ neskôr spomínal, že úspech diela negatívne poznačil jeho vzťahy s Mahlerom, ktorý sa v tom čase tiež snažil získať uznanie ako tvorca symfónií. Niektorí autori pripisujú Schmidtov úspech konzervatívnemu viedenskému prostrediu. Schmidtova *Prvá symfónia* anticipuje v mnohých ohľadoch jeho tri ďalšie symfonické opusy. Predstavuje neskororomantickú syntézu rakúsko-nemeckej tradície tohto hudobného druhu a spája v sebe monumentálnosť (1. časť *Sehr langsam* – *sehr lebhaft* a finále) s lyrikou (2. časť *Langsam* s pastorálnymi motívami), koncíznu motivicko-tematickú prácu prepájajúcu jednotlivé časti s využívaním variačného princípu, kontrastu a chorálovými témami, pripomínajúcimi Brucknera, u ktorého Schmidt túžil študovať, ale kvôli skladateľovej chorobe sa mu to nepodarilo. Z ďalších možných inšpiračných zdrojov sa v súvislosti s hudbou Franza Schmidta možno stretnúť s menami Wagnera (harmónia, inštrumentácia) a Brahmsa (motivicko-tematická práca, forma), no pozornosť si určite zaslúži aj vplyv jeho učiteľa Roberta Fuchsa, medzi ktorého žiakov patrili George Enescu, Erich Wolfgang Korngold, Mahler, Franz Schreker, Jean Sibelius, Alexander von Zemlinsky a Hugo Wolf. Špecifický pôvab viedenských ländlerov v sebe ukrýva 3. časť, scherzo s označením *Schnell und leicht*. Stredo-európsky kolorit v Schmidtových kompozíciách reprezentujú znaky uhorského štýlu, prítomné nielen v *Prvej symfónii*, ale tiež v **Intermezzo z opery Notre Dame**. Toto dielo skladateľ Karl Goldmark (1830 – 1915) nazval najkrajšou hudbou, ktorá bola skomponovaná s použitím štýlu úzko spätého s hrou populárnych mestských kapiel zložených z rómskych hudobníkov. A to ozveny uhorského štýlu počuť v dielach skladateľov ako

Joseph Haydn (1732 – 1809), Franz Liszt (1811 – 1886) či Johannes Brahms. *Intermezzo* patrí k najuvádzanejším Schmidtovým kompozíciám. Skladba mala premiéru 6. decembra 1903, vznikla teda skôr než sa Schmidt pustil do svojho operného debutu na námet Hugovho románu *Chrám Matky Božej v Paríži*. V opere, ktorá mala premiéru vo Viedenskej štátnej opere 1. apríla 1914, sa intermezzo, príklad Schmidtovho majstrovského narábania s orchestrom, nachádza v 1. dejstve.

„Pre Rusov bol príliš európsky a pre Európu príliš ruský, preto neprekvapuje veľký úspech, ktorý dosiahol v Amerike, kde nemusel bojovať so žiadnymi predsudkami,“ povedal v rozhovore o **Piotrovi Iljičovi Čajkovskom** šéfdirigent Slovenskej filharmónie Daniel Raiskin, ktorý popularitu hudby svojho krajana vysvetľuje nasledovne: *„Čajkovského dielo prešlo testom času, pretože sú v ňom prítomné nadčasové ľudské emócie a hodnoty: duchovno, krása, citovosť, nehovoriac o skladateľovom kompozičnom majstrovstve. Jeho hudbe býva často vyčítané, že je sentimentálna, podľa mňa to však nie je pravda. Je určite veľmi emocionálna, to však neznamená to isté, čo sentimentálna.“*

Čajkovskij pracoval na **Koncerte pre klavír a orchester č. 1 b mol, op. 23**, patriacom k najobľúbenejším dielam klasickej hudby, v novembri a decembri roku 1874. Partitúru dokončil vo februári nasledujúceho roku. Premiéra diela sa uskutočnila 25. októbra 1875 v Bostone, kde sólový part uviedol Hans von Bülow (1830 – 1894). Skladateľ pôvodne dúfal, že sa diela ujme Nikolaj Grigorievič Rubinstein (1835 – 1881), riaditeľ Moskovského konzervatória. Nikolaj Rubinstein nemal ako klavirista také renomé ako jeho brat Anton, ale bol považovaný za vynikajúceho učiteľa a veľmi dobrého dirigenta. Premiérovo naštudoval Čajkovského prvé štyri symfónie, operu *Eugen Onegin*, predohry *Rómeo a Júlia* a *Francesca da Rimini*, *Talianske capriccio* a *Variácie na rokokovú tému*. Stretnutie dvoch umelcov nad partitúrou *Klavírneho koncertu b mol* však rozhodne nedopadlo podľa skladateľovho očakávania. V liste svojej mecénke Nadežde von Meckovej z roku 1878 cítiť aj s odstupom času Čajkovského veľké rozčarovanie. Píše, že reakciou na prehratie skladby bolo najskôr mrazivé ticho. Rubinstein potom označil dielo za zle napísané až nehrateľné, navyše bez umeleckej hodnoty. Hudba bola podľa neho vulgárna a až na pár výnimiek sa s ňou nedalo vôbec nič urobiť. *„Nezainteresovaný pozorovateľ by si mohol myslieť, že som netalentovaný škrabák, ktorý obťažuje popredného umelca svojimi nezmyslami,“* píše Čajkovskij, ktorého sa necitlivé správanie Rubinsteina dotklo. Z miestnosti odišiel bez slova a na dodatočnú ponuku Rubinsteina, že po prepracovaní diela by ho bol ochotný zahráť, Čajkovskij odvetil, že v koncerte nezmení ani jedinu notu. Pre úplnosť treba dodať, že v roku 1876 skladateľ, ktorý bol veľmi senzitívny na kritiku, napokon akceptoval niektoré pripomienky ku kla-

vírnemu partu, no nie od Rubinsteina, ale od v Anglicku pôsobiaceho klaviristu Edwarda Dannreuthera (1844 – 1905). Dielo sa však hráva aj v pôvodnej verzii. Rubinstein však napokon svoj nesprávny odhad uznal a dirigoval moskovskú premiéru koncertu, v ktorej sa ako sólista predstavil jeho žiak Sergej Taneev (1856 – 1915). Aj ďalší Rubinsteinovi žiaci, Alexander Siloti (1863 – 1945) a Emil von Sauer (1862 – 1942), zaradili koncert do svojho repertoáru.

Hans von Bülow bol klavirista a dirigent, ktorý patril medzi Wagnerových obdivovateľov, naštudoval premiéry *Tristana a Izoldy* i *Majstrov spevákov norimberských*, no neskôr podporoval Brahmsa a mladého Richarda Straussa. Čajkovskij ho počul hrať v marci roku 1874 v Moskve a zaujalo ho spojenie intelektu a emócií v jeho interpretácii. Bülowovi sa zase páčila hudba o desať rokov mladšieho ruského skladateľa a pochvalne sa o nej zmienil v nemeckej tlači. Výsledkom vzájomných umeleckých sympatií bolo, že Čajkovskij zmenil dedikáciu diela a Bülow zaradil skladbu na program svojich koncertov v Bostone a ďalších amerických mestách. *Koncert b mol* mal v Amerike úspech, o ktorom Bülow informoval skladateľa telegramom a dielo po návrate spoza Atlantiku uviedol aj v Londýne a ďalších európskych mestách.

Úvodné takty koncertu s fanfárou lesných rohov a hymnickou témou v sláčikových nástrojoch, ktorú sprevádza sólista akordmi, pripomínajúcimi hlahol zvonov, patria medzi najznámejšie melódie klasickej hudby. Tento úvod sa objavuje v edícii koncertu z roku 1890, prvá verzia kompozície obsahovala arpeggiovane akordy. Vypočúť si ju možno napríklad na nahrávke Lazara Bermana s Deutsches Symphonie-Orchester Berlin pod taktovkou Yuriho Temirkanova.

Do dejín recepcie *Koncertu b mol* neodmysliteľne patrí rok 1958, kedy sa na prvom ročníku Čajkovského súťaže v Moskve zúčastnil americký klavirista Van Cliburn (1934 – 2013), ktorý si svojou interpretáciou tohto diela vyslúžil niekoľkominútové ovácie. Členom poroty bol vtedy aj klavirista Sviatoslav Richter (1915 – 1997), ktorý neskôr na túto udalosť spomínal: „V roku 1958 ma prinútili stať sa členom poroty Čajkovského súťaže. (...) Keďže to bola prvá medzinárodná súťaž v Moskve, bolo jasné, že ju musí vyhrať sovietsky klavirista. Počas úvodných kôl však najlepšie hral Van Cliburn. Oveľa lepšie než všetci ostatní. Bol talentovaný, jeho hra mala hĺbku, hoci to v Prokofievovej Šiestej sonáte prehnal s pedálom a v Čajkovského koncerte zvolil zlé tempá. Tým, že som ostatným trom kandidátom dal nula bodov, vyradil som ich a nechal ho zvíťaziť. Publikum sa do Van Cliburna zamilovalo a bolo nadšené.“ Prekvapivé víťazstvo Texasana odobril i prvý tajomník Ústredného výboru Komunistickej strany ZSSR Nikita Chruščov a tak v mimoriadne kritickom období Studenej vojny hudba aspoň na chvíľu zblížila znepriatelené mocnosti.

Andrej Šuba

OLGA SCHEPS

Našla svoj jedinečný štýl hry už v mladom veku, intenzívne emócie a silná expresia sa snúbi s mimoriadnou hráčskou technikou. Talent u mladej klaviristky spozoroval už v počiatkoch Alfred Brendel. Ako držiteľka štipendia Deutsche Stiftung Musikleben a Studienstiftung des deutschen Volkes ukončila štúdium pod vedením Pavla Gililova v Kolíne v roku 2013. Medzi jej učiteľov patria i osobnosti ako Arie Vardi a Dmitrij Baškirov. Okrem najznámejších diel pre klavír má Olga Scheps v repertoári skladby, ktoré v koncertných sálach počujeme len občas, napríklad posmrtné vydané Etudy Fryderyka Chopina, Malédiction Franza Liszta, Les Oiseaux exotiques Oliviera Messiaena, Klavírný koncert Antonína Dvořáka, Lamentate Arva Pärta či Klavírne kvinteto Mieczysława Weinberga.

Jej sólové recitály sú u širokej verejnosti po celom svete rovnako populárne ako jej sólové koncerty s orchestrom a komorné projekty. Spolupracovala napríklad s orchestrami: Orchestre Philharmonique de Monte-Carlo, Mozarteum Orchester Salzburg, Royal Scottish National Orchestra, Staatskapelle Weimar, NDR Radiophilharmonie, Orchestre National du Capitole de Toulouse, New Japan Philharmonic Orchestra, Braunschweig State Orchestra, Helsingborg Symphony Orchestra, Real Orquesta Sinfónica de Sevilla a ďalšími. Medzi jej komorných partnerov patria umelci ako Alban Gerhardt, Daniel Hope, Adrian Brendel, Jan Vogler, Nils Mönkemeyer, ale i telesá Danish String Quartet či Kuss Quartet, s ktorým nahrála Klavírne kvinteto Mieczysława Weinberga. Olga Scheps patrí od roku 2009 medzi umelcov Sony Classical. Jej debutový album s dielami Chopina vyhral ECHO Klassik Award. Na poslednom albume Family kombinuje klasické klavírne skladby s aranžmánmi populárnych melódii a soundtrackov s premiérovou nahrávkou kompozícií Christophera von Deylena (aka Schiller) a Chillyho Gonzalesa.

So Slovenskou filharmóniou vycestuje v júli na turné do Japonska. Okrem toho ju do konca sezóny ešte čakajú spolupráce s Neubrandenburger Philharmonie a Swiss Orchestra.

DANIEL RAISKIN

Vďaka svojmu nezameniteľnému umeleckému rukopisu sa Daniel Raiskin stal jedným z najuznávanejších dirigentov svojej generácie a vo svojich nápadne koncipovaných programoch rozvinul široký repertoár presahujúci rámec hlavného prúdu. Daniel Raiskin vyrastal ako syn renomovaného muzikológa v Sankt Peterburgu. Vo svojom rodnom meste navštevoval slávne konzervatórium, v štúdiu pokračoval v Amsterdame a Freiburgu. Najskôr sa zameriaval na hru na viole. K jeho nasmerovaniu na dirigentskú dráhu ho inšpirovala najmä osobnosť vynikajúceho pedagóga L. Savicha, ako aj majstrovské kurzy s dirigentmi ako M. Jansons, N. Järvi, M. Horvat, W. Nelsonson a J. Panula.

Daniel Raiskin zastával post šéfdirigenta Slovenskej filharmónie počas piatich sezón v rokoch 2020 – 2025. Od augusta 2018 je hudobným riaditeľom Winnipeg Symphony Orchestra a od sezóny 2017/2018 hlavným hosťujúcim dirigentom Belehradskej filharmónie. Od sezóny 2026/2027 bude šéfdirigentom a hudobným riaditeľom Janáčkovej filharmónie Ostrava. Daniel Raiskin pôsobil ako hlavný hosťujúci dirigent v Orquesta Sinfónica de Tenerife (sezóna 2017/2018), šéfdirigent Staatsorchester Rheinische Philharmonie v Koblenzi (2005– 2016) a šéfdirigent Filharmónie Artura-Rubinsteina v Lodži (2008 – 2015). Daniel Raiskin sa tiež vytrvalo snaží zdieľať svoje vedomosti a vášeň s mladými hudobníkmi po celom svete. Pravidelne sa venuje práci s mládežníckymi orchestrami okrem iného v Kanade, Estónsku, Nemecku, Islande, Holandsku Poľsku a Juhoafrickej republike.

V poslednej dobe realizoval kritikou vysoko hodnotené nahrávky Mahlerovej Symfónie č. 3 a Šostakovičovej Symfónie č. 4 (AVI). Jeho nahrávka violončelových koncertov E. W. Korngolda, E. Blocha a B. Goldschmidta s J. Steckelom (AVI) získala v roku 2012 ocenenie Echo Klassik. So Slovenskou filharmóniou nahral CD s tvorbou P. I. Čajkovského a J. L. Bellu, v spolupráci so spoločnosťou CPO začal v júni 2024 nahrávať kompletný cyklus symfónií bratislavského rodáka F. Schmidta.

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

bola založená v roku 1949. Pri jej umeleckom zrode stáli dve významné osobnosti medzinárodného hudobného života V. Talich (1949 – 1952) a Ľ. Rajter (1949 – 1976). Na umeleckom profilovaní orchestra sa podieľali ďalší šéfdirigenti – T. Frešo, L. Slovák, L. Pešek, V. Verbickij, B. Režucha, A. Ceccato, O. Lenárd, J. Bělohlávek, V. Válek, P. Feranec, E. Villaume a J. Judd. V rokoch 2020 – 2025 bol šéfdirigentom Daniel Raiskin. V sezóne 2025/2026 budú Daniel Raiskin a Ondrej Olos spoločne pôsobiť ako stáli hostujúci dirigenti.

Slovenská filharmónia realizovala množstvo nahrávok pre rozhlas, televíziu a hudobné vydavateľstvá OPUS, Supraphon, Panton, Hungaroton, JVC Victor, RCA, Pacific Music, Naxos a Marco Polo. Je pravidelným hosťom významných európskych hudobných pódíí a festivalov. V rámci svojich početných zahraničných zájazdov vystúpila v takmer všetkých európskych krajinách, na Cypre, v Turecku, USA a pravidelne hostuje na koncertných turné v Japonsku, Južnej Kórei, Ománe a Spojených arabských emirátoch.

V posledných rokoch absolvoval orchester Slovenská filharmónia turné okrem Japonska, Južnej Kórei aj v švajčiarskom Murtene, vystúpil na prestížnych pódíách ako Liederhalle Stuttgart či Kolínska filharmónia a koncertoval v Záhrebe, Maribore i na Festivale Krumlov s Maximom Vengerovom. V sezóne 2025/2026 orchester realizuje so stálym hostujúcim dirigentom D. Raiskinom pokračovanie nahrávok symfónií F. Schmidta. Orchester prijal pozvanie na koncerty v rámci cyklu Festspielhaus v Salzburgu, na Lednicko-Valtický festival, predstaví sa aj na domácich festivaloch Allegretto Žilina a Košická hudobná jar. V rámci zahraničných turné v sezóne 2025/2026 vycestovala Slovenská filharmónia do Španielska, kde po jej boku vystúpili sólisti basbarytonista M. Mimica, huslistka A. Conunova či klaviristi N. Rodiles. V priebehu júna a júla čaká orchester turné v Japonsku, kde budú sólistami klaviristi A. Gorlatch a O. Scheps.

BUDÚCI PROGRAM

05. 05. | ut | K5

Malá sála SF, 19.00

JAN BARTOŠ *klavír*

Ludwig van Beethoven

Sedem bagatel, op. 33

Šesť bagatel, op. 126

Sonáta pre klavír č. 32 c mol, op. 111

07. 05. | št | A7 _ 08. 05. | pia | B7

Koncertná sieň SF, 19.00

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

SLOVENSKÝ FILHARMONICKÝ ZBOR (MUŽSKÁ ČASŤ)

TOMÁŠ NETOPIĽ *dirigent* | **PETRA TORKOŠOVÁ**

zbormajsterka | **JAN BARTOŠ** *klavír* | **JOZEF BENCI** *bas*

Wolfgang Amadeus Mozart Koncert pre klavír a orchester
č. 27 B dur, KV 595

Dmitrij Šostakovič Symfónia č. 13 b mol Babij Jar, op. 113

12. 05. | ut | KH5

Malá sála SF, 19.00

VARGA QUARTETT WIEN

Wolfgang Amadeus Mozart Sláčikové kvarteto č. 15 d mol,
KV 421

Jaroslav Konečný Sláčikové kvarteto (premiéra)

Piotr Il'jič Čajkovskij Sláčikové kvarteto č. 3 es mol, op. 30

24. 05. | ne | SKO7

Koncertná sieň SF, 16.00

SLOVENSKÝ KOMORNÝ ORCHESTER

EWALD DANIEL *umelecký vedúci, husle* | **DALIBOR KARVAY**
husle

Karl Jenkins Palladio, concerto grosso pre sláčikový orchester

Wolfgang Amadeus Mozart Koncert pre husle a orchester
č. 3 G dur, KV 216

Concertone C dur pre dvoje huslí a orchester, KV 190

Peter Warlock Capriol Suite

Slovenská filharmónia, Medená 3, 816 01 Bratislava, SR

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania
Zmena programu a interpretov vyhradená.

Rezervácie

+421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93
vstupenky@filharmonia.sk
online predaj a rezervácie vstupeniek
www.filharmonia.sk
Predaj vstupeniek na vybrané koncerty aj v sieti Ticketportal

Slovenská filharmónia vyhotovuje obrazové snímky
a zvukové a zvukovo-obrazové záznamy z koncertov
a je oprávnená ich použiť primeraným spôsobom
na umelecké účely.

**NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA**
EUROSISTÉM

HRDÝ PARTNER SF

AUTO | *Prestige*
bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

● RÁDIO
● DEVÍN

• tasr •

|| • Hudobný
život

OPERA
SLOVAKIA

Klasika
Plus.cz

OPERA+

S I T A

Forbes

viva rádio

SME

tyždenník
slovenka

FinReport

CITYLIFE
ČO SA DEJE
V BRATISLAVE A OKOLÍ

THE
SLOVAK SPECTATOR

SLOVAKIA | ONLINE

Slovenská filharmónia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Stretneme sa na koncerte